

¡No cal si no, que si'ns han de venir aquestes trifulcas las esperém amb cara de prunes agres! Ja va dir-ho en Balmes que'ls que s'ho prenian aixís, hi feian un mal negoci. Deia, que a mes de no evitartas, encare las cridavan, i paisejar la cara trista pel mon era com passejarse-hi amb una caleixera al cap. Això de la caleixera no ho deia aixís precisament, deia un *penoso bagaje*, que ve a ésser una cosa tant o més feixuga que una caleixera. ¡I ves qui no'l creu a un filòsop de la seva sabiesa!

La sana rialla es balsem del cor, i, fa mes bé a la humanitat, qui sab portant-sela als llavis, que no el qu'inventa una màquina destructora per marvellós que sia el seu mecanisme. Jo a n'aquest, li faria com a n'aquell personatge de *L'Alegria que passa*, també li donaria una medalla i li posaria una multa, perquè, quedés content i no li quedessin ganas de tornare-hi mai més.

El bon riurer fa bon viurer, i qui passa una hora bona no las passa totes dolentes ha dit nostre poble en un moment dels seus encerts, i avui aquesta ausencia-

també ensorrant-se i aguantant la taula amb una ma perquè no li caigués al damunt. Sort, que, com de costum en els casos de perill que s'ha trovat, i s'ha trovat en alguns, conserva la serenitat, i ni siquiera l'ampolla ni'l bolado que's tenia de veurer perden l'equilibri, son els únics que l'han conservat. El panic del públic, (la vritat es que no podien exigir-nos que ho fessin amb més propietat) reacciona ràpidament, i, apa aquest va per mi, d'aquest altre me'n cuidó jo, torna tothom a la superfície, l'orador torna a quedar mes alt que la taula perquè li han enretirada, i renaix l'alegria al veurer que ni la més petita esgarrinxada ni cop, ve a espatllar la festa. Be val a dir-ho, els concejals estavan assentats i varen caurer be. Per alguna cosa son concejals i tenen practica en guardar-se de las caigudas. L'orador ja ho ha dit ell

da màxima, nostre joventut, la te forsa descuidada. La veiem trista. Això que prefereixi mes llegir *Nandus i Ciprianos* que *Esquellas de la Torratxa*, es un mal símptoma. Mala senyal quan las cosas en lloc de venir naturals se te de recorrer als *forceps*.

Penseu qu'estém en un temps de pilota. Ne gastém tanta de pilota que no satisfets de tirar-ne a l'olla ne tirém al Camp. La de l'olla per donarnos aliment. La del camp per sembrar cultura física.

Això de la cultura física va bé, està posada en rahó. Mes de la cultura i de la física no'n farem res si l'hem de lluir amb tristesa.

Això de que quan neix una criatura ens dongui el Deu vos guard plorant, diu un altre gran filòsop, que's de molt mal gust, i que es degut als molts perjudicis qu'encare arrossega la humanitat, que quant arribarà al seu grau màxim de perfecció, el rescent nascut en lloc de un plor, esclatarà amb una rialla. El que vol dir que perfecció i alegria van pe'l mateix camí.

Per alguna cosa m'inspira mes consideració un humil i trempat tipo de nos-

mateix; com mes difícil la situació mes fresc. Surten desseguida un exercit de arquitectes, uns amb títol i altres de voluntaris, i apa a reconstruir aquell desgavell de llistons i fustes. Mes quan venhen que quan se'ls adova per un costat se'ls espatlla per un altre, i el temps passa i cap Joana balla, resolen que'l més practic es arrenjalar las autoritats a peu pla, i el President passa a l'altre tros de tablado qu'encare es conserva capejant el temporal brandant més qu'un barco, i sens fer cas dels que li diuhen ¡quina llástima! ¡tant bé que anava! perquè precisament gat vell, pensa, vaig a guanyarme una ovació que no hi contava, reprent l'últim concepte del discurs i amb més entusiasme encare que la primera vegada diu:

«Ja'n te prou de cosas destructoras la

tra societat, que un d'elevat i encarcerat al devant del quin tothom s'hi doblega.

Per exemple, prenent peu de la teoria d'aquell filòsop, sento mes respecte devant una llevadora que devant d'un capitá general. Aquella en salva molts, l'altre també ho diu qu'en salva i jo'l que veig que'n deixa molts que no tornan a casa. L'una empenya a donar el bon dia al mon, l'altre ajuda a donar la bona nit. L'una aixeca el teló de la vida per a representarhi la comèdia *esperansa*. L'altre no mostra interés en abaixar el teló per acabar la tragèdia *Calamitat*.

Per lo tant, dels dos me quedo amb la llevadora encare que no es facil que l'haig de menester. (5).

I com que ja he deixat ben demostrat el perquè aquets Jocs Florals els havem declarat Humorístics, anem per feina, no's dongués el cas que amb el meu entusiasme sigués jo mateix qui se n'adonés que l'arrós i fins l'ensiam se'ns refredan.

HE DIT

Grans aplaudiments, grans enhorabonas amb tanta efusió que l'orador aturrollat no sab si es per las *bellestes* o perquè no hi ha pres mal.

humanitat mateixa. Are un llamp que't mitj parteix, are un doll d'aigua que t'ofega, are un teratremol que s'ho emporta tot al engrós, are un foc que't socarrima, are una torsada de peu que't posa en perill de no poguer presidir uns Jocs Florals, are presidint-los tot llegint el discurs el tablado que s'enfonsa.» (4).

(4) Ovació entusiasta i complert renaixement de la tranquil·litat i alegria amb que havia comensat la Festa, ja no deixant-nos, continuant en augment fins que'l president fa sapiguer que *Ja s'acabat la Festa*.

(5) Naturalment que aquesta alusió dels Generals, no va pe'ls de la fusta de En Prim, En Jofre, i desgraciadament pocs altres més que's tenen guanyat honrós lloc en les planes de l'Historia.

De la Festa dels Jocs Florals Humorístics celebrats en la vila de Sant Celoni el 10 de Setembre

L'acte va celebrar-se dintre l'espai d'un grandió Envelat decorat amb molt gust i davant d'una gentada que l'omplia completament.

Mentres anaren ocupant els seus llocs, Jurat, autoritats, pre-

sidencies i públic, la reputada orquestra «La Lira» executà composicions d'aires catalans.

L'Alcalde En Eduard Doménech, declarà començada la festa.

El President En Josep Ximeno Planas, director de LLIROIA, dona lectura al seu discurs, rublert de records lligats amb la seva vida i la vila de Sant Celoni, és ovacionat.

Durant aquesta lectura un incident succeït per la poca estabilitat del tablado i que afortuna-

dament no te greus conseqüències, serveix al rependre el discurs el President, de noves ovacions fins arribar al final.

Se llegeix la Memòria del Secretari En Martí Esclusa i Prat, que resulta un bellíssim parlament historiant des de la iniciació d'aquella festa fins als moments actuals. Es entusiasma i aplaudit.

Seguidament s'obra la plica del poeta guanyador de la Flor Natural que resulta esser En Carles Magriñá, amb la seva